FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 28. marts 2000 [1]

1. Nærværende appel er en af de EF-personalesager, som dommen afsagt af Retten i Første Instans den 5. oktober 1995 i sagen Alexopoulou mod Kommissionen [2] har givet anledning til.

Hans Gevaert (herefter »sagsøgeren« eller »appellanten«), der er tjenestemand i Kommissionen, har over for Domstolen påstået annullation af Rettens kendelse af 19. august 1998 [3], for så vidt som Retten herved afviste den sag, han havde anlagt til prøvelse af Kommissionens afslag på hans ansøgning om fornyet bedømmelse af hans indplacering i lønklasse.

I — De retlige og faktiske omstændigheder

2. Artikel 31 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) vedrører indplaceringen af tjenestemænd ved ansættelsen.

Artikel 31, stk. 1, bestemmer, at de af institutionerne udvalgte tjenestemænd udnævnes i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe. I medfør af stk. 2 kan ansættelsesmyndigheden fravige denne bestemmelse inden for en vis andel af de stillinger, der skal besættes.

3. Vedtægtens artikel 90 og 91 vedrører tjenestemændenes klage- og søgsmålsadgang.

Artikel 90, stk. 1, bestemmer: »Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende.«

Artikel 90, stk. 2, bestemmer: »Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Sag T-17/95, Sml. Pers. I-A, s. 227, og II, s. 683, herefter »Alexopoulou-dommen«.

3 — Sag T-160/97, Gevaert mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 465, og II, s. 1363, herefter »den anfægtede kendelse«.

afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på tre måneder.«

Endelig bestemmer artikel 91, stk. 2: »En klage kan kun antages til påkendelse [ved Retten i Første Instans], når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist ...«

4. Den 1. september 1983 vedtog Kommissionen en beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin [4] (herefter »beslutningen af 1. september 1983«). Det bestemmes i artikel 2, stk. 1, i denne beslutning:

»Ansættelsesmyndigheden udnævner den prøveansatte tjenestemand i laveste lønklasse inden for hans stillingsgruppe.«

5. I 1995 blev der anlagt sag ved Retten af en tjenestemand i Kommissionen, der var blevet indplaceret i den laveste lønklasse i sin kategori i medfør af den ovennævnte beslutning. Alexopoulou, der mente at være i besiddelse af ganske usædvanlige kvalifikationer, havde nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afslag på at udnævne hende i en lønklasse over den laveste lønklasse.

I Alexopoulou-dommen mindede Retten om, at administrationen har et »vidt skøn« ved afgørelsen om indplacering i lønklasse i medfør af vedtægtens artikel 31, stk. 2 [5]. Den fandt imidlertid, at ansættelsesmyndigheden i særlige tilfælde, f.eks. når en ansøger har ganske usædvanlige kvalifikationer, er forpligtet til at foretage en konkret vurdering af, om den nævnte bestemmelse bør bringes i anvendelse [6].

Retten anførte nærmere: »En sådan forpligtelse foreligger navnlig, når tjenestens særlige behov kræver ansættelse af en særligt kvalificeret tjenestemand, således at det er berettiget at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, eller når den pågældende har ganske usædvanlige kvalifikationer og anmoder om, at artikel 31, stk. 2, bringes i anvendelse« [7].

Retten forkastede ligeledes Kommissionens anbringende om, at den med vedtagelsen af beslutningen af 1. september 1983 havde

4 — Bilag 14 til Gevaert's indlæg vedrørende afvisningspåstanden i sag T-160/97.

5 — Præmis 19.
6 — Præmis 21.
7 — Præmis 21.

givet afkald på det skøn, som vedtægtens artikel 31, stk. 2, tillægger den. Retten fastslog, at denne beslutning var i strid med vedtægten, for så vidt som ansættelsesmyndigheden efter beslutningen ikke kunne indplacere en tjenestemand i en højere lønklasse end den laveste [8].

Følgelig fastslog Retten, at afgørelsen om udnævnelse af Alexopoulou var behæftet med en retlig fejl. Kommissionen havde nemlig afslået at indplacere sagsøgeren i en højere lønklasse med den ene begrundelse, at beslutningen af 1. september 1983 udelukkede muligheden herfor, uden at foretage en konkret bedømmelse af Alexopoulou's kvalifikationer i medfør af vedtægtens artikel 31, stk. 2.

6. Med henblik på at opfylde Alexopoulou-dommen ændrede Kommissionen sin beslutning af 1. september 1983 ved en anden beslutning, der blev vedtaget den 7. februar 1996 [9] (herefter »beslutningen af 7. februar 1996«) og offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* af 27. marts 1996. Artikel 2 i den første beslutning lyder herefter som følger:

»Ansættelsesmyndigheden indplacerer tjenestemanden på prøve i den laveste lønklasse i den stillingsgruppe, han/hun er ansat i.

Såfremt den pågældende tjenestegren har et specifikt behov for en særligt højt kvalificeret tjenestemand, eller den nyansattes kvalifikationer er usædvanligt høje, kan ansættelsesmyndigheden undtagelsesvis beslutte at indplacere tjenestemanden på prøve i en højere lønklasse i stillingsgruppen.

Denne [beslutning] træder i kraft den 5. oktober 1995 (datoen for domsafsigelsen).«

7. Mange tjenestemænd i Kommissionen opfattede Alexopoulou-dommen som en væsentlig ændring af retspraksis. I månederne efter afsigelsen af dommen indgav ca. 950 tjenestemænd [10] en ansøgning om en ændring af deres indplacering i lønklasse på grundlag af vedtægtens artikel 31, stk. 2. Siden hen er der blevet indbragt mere end 80 søgsmål for Retten i Første Instans [11].

I disse sager har Retten i det væsentlige udsondret to grupper søgsmål [12]:

a) sager anlagt af tjenestemænd, der havde indgivet en ansøgning om

8 — Præmis 24.

9 — Bilag 12 til stævningen, som Gevaert har indgivet i sag T-160/97.

10 — Dette tal fremgår af de oplysninger, som Kommissionen forelagde Domstolen i forbindelse med sag C-155/98 P, dom af 1.7.1999, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. I, s. 4069 og 4071, jf. fodnote 9 i forslaget til afgørelse, som jeg fremsatte den 25.3.1999 i denne sag.

11 — Jf. punkt 9 i mit forslag til afgørelse i sagen Alexopoulou mod Kommissionen.

12 — Jf. *Årsrapport 1998 for De Europæiske Fællesskabers Domstol*, s. 111 og s. 112.

ændret indplacering *mere end tre måneder* efter afgørelsen om endelig indplacering i lønklasse (første gruppe), og

b) sager anlagt af tjenestemænd, der havde anfægtet afgørelsen om indplacering i lønklasse *inden for fristen på tre måneder* i vedtægtens artikel 90, stk. 2 (anden gruppe).

Vedrørende den første gruppe sager har Retten i en række kendelser [13] fastslået, at sagsøgerne var afskåret fra at anfægte afgørelsen om deres indplacering i lønklasse. Den fandt, at sagsøgerne ikke havde ført bevis for, at der forelå nye og væsentlige faktiske omstændigheder, der kunne begrunde en forlængelse af de klage- og søgsmålsfrister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91.

Vedrørende den anden gruppe sager har Retten i en række afgørelser [14] frifundet Kommissionen i en række af disse søgsmål. Nærmere bestemt fandt Retten, at sagsøgerne ikke havde fremlagt noget, der gav grundlag for at antage, at ansættelsesmyndigheden ved afslaget på deres ansøgning om ændret indplacering i lønklasse havde begået en åbenbar fejl ved udøvelsen af det skøn, som vedtægtens artikel 31, stk. 2, tillægger den.

8. Det søgsmål, som Gevaert indgav for Retten i Første Instans, hørte til den første gruppe sager.

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

9. Det fremgår af den anfægtede kendelse [15], at sagsøgeren den 18. januar 1995 blev udnævnt til tjenestemand på prøve i Kommissionen med indplacering i lønklasse B5. Han blev fastansat i stillingen den 1. juni 1995.

10. Den 24. juni 1996, dvs. kort efter offentliggørelsen af beslutningen af

13 — Jf. navnlig Rettens kendelse af 1.7.1997, sag T-16/97, Chauvin mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 237, og II, s. 681, af 21.9.1998, sag T-237/97, Progoulis mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 521, og II, s. 1569 (den af Progoulis indgivne appel blev forkastet ved kendelse af 18.11.1999, sag C-431/98 P, Progoulis mod Kommissionen, Sml. I, s. 8319), af 12.10.1998, sag T-235/97, Campoli mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 577, og II, s. 1731 (den af Campoli indgivne appel blev forkastet ved kendelse af 30.4.1999, sag C-7/99 P, Campoli mod Kommissionen, Sml. I, s. 2679), og af 14.10.1998, sag T-224/97, Martínez del Peral Cagigal mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 581, og II, s. 1741 (den af Martínez del Peral Cagigal indgivne appel behandles i det forslag til afgørelse, som jeg har fremsat i dag, den 28.3.2000, i sag C-459/98 P, Martínez del Peral Cagigal mod Kommissionen).

14 — Jf. navnlig Rettens dom af 5.11.1997, sag T-12/97, Barnett mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 313, og II, s. 863, og Rettens kendelse af 13.2.1998, sag T-195/96, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 117 (den af Alexopoulou indgivne appel blev forkastet ved dommen af 1.7.1999 i sagen Alexopoulou mod Kommissionen).

15 — Præmis 1-12.

7. februar 1996, indgav sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, en ansøgning om en fornyet bedømmelse af hans indplacering i lønklasse.

11. Den 26. august 1996 afslog Kommissionen denne ansøgning med den begrundelse, at den var blevet indgivet mere end tre måneder efter afgørelsen om den oprindelige indplacering, der var truffet vedrørende sagsøgeren.

12. Den 25. november 1996 indgav Gevaert i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage, som blev afvist ved en afgørelse fra Kommissionen af 3. februar 1997.

13. Sagsøgeren anlagde sag ved Retten den 23. maj 1997. Han påstod annullation af Kommissionens afgørelse af 26. august 1996 om afslag på hans ansøgning om ændret indplacering i lønklasse.

14. Den 14. november 1997 anmodede Retten parterne i sagen samt parterne i en række andre sager om »ændret indplacering« om at deltage i et uformelt møde med den refererende dommer. Efter dette møde udpegede flertallet af sagsøgerne sagen Gevaert mod Kommissionen som »prøvesag«.

15. Ved processkrift indgivet den 26. februar 1998 har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement påstået sagen afvist.

Kommissionen påstod sagen afvist, fordi sagsøgeren ikke inden for den frist på tre måneder, der foreskrives i vedtægtens artikel 90, stk. 2, havde indgivet en klage over den akt, der indeholdt et klagepunkt imod ham, dvs. ansættelsesmyndighedens afgørelse af 18. januar 1995 om fastsættelse af hans endelige indplacering. Kommissionen tilføjede, at hverken Alexopoulou-dommen eller beslutningen af 7. februar 1996 udgjorde en ny væsentlig faktisk omstændighed, der kunne føre til en forlængelse af denne klagefrist [16].

III — Den anfægtede kendelse

16. Sagsøgeren understregede for Retten, at hans ansøgning om ændret indplacering ikke tilsigtede at anfægte ansættelsesmyndighedens afgørelse vedrørende hans oprindelige indplacering. Formålet med ansøgningen var tværtimod at opnå en bedømmelse af hans kvalifikationer med henblik på en ændring af hans *nuværende indplacering*. Hans ansøgning drejede sig således udelukkende om en eventuel anvendelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, og dermed

16 — Præmis 18 og 19 i den anfægtede kendelse.

om, at han med hensyn til indplacering i lønklasse måtte blive opnormeret som følge af beslutningen af 7. februar 1996.

Sagsøgeren gjorde gældende, at det på denne baggrund ikke var nødvendigt at undersøge spørgsmålet, om der forelå en ny faktisk omstændighed, der kunne begrunde en forlængelse af fristen for klage over hans oprindelige indplacering [17]. Under alle omstændigheder udgjorde beslutningen af 7. februar 1996 reelt en ny og væsentlig faktisk omstændighed af denne art [18].

Sagsøgeren gjorde endvidere gældende, at beslutningen af 7. februar 1996 havde skabt en ny situation for alle de tjenestemænd, der havde tiltrådt tjenesten mellem den 1. september 1983 og den 5. oktober 1995, og som var blevet indplaceret i henhold til de kriterier, som Alexopouloudommen havde kendt ulovlige. Han havde følgelig været berettiget til at indgive en ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, med henblik på at opnå en ændret indplacering med virkning fra den 5. oktober 1995 [19].

I øvrigt anførte sagsøgeren, at Kommissionen med afslaget på at foretage en fornyet bedømmelse af hans indplacering i løntrin havde tilsidesat sin bistandspligt [20] og tilsidesat ligebehandlingsprincippet, som fastslås i vedtægtens artikel 5, stk. 3 [21].

17 — Præmis 20 i den anfægtede kendelse.

18 — Præmis 31 i den anfægtede kendelse.

19 — Præmis 21 og 22 i den anfægtede kendelse.

20 — Præmis 27-30 i den anfægtede kendelse.

17. I den anfægtede kendelse har Retten foretaget følgende bedømmelse:

»32 Ifølge fast retspraksis er klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90, og 91 bindende og kan ikke fraviges af parterne eller af Retten ...

33 Det står fast, at sagsøgeren ikke inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2, har indgivet en klage over ansættelsesmyndighedens afgørelse af 18. januar 1995 vedrørende hans indplacering ved ansættelsen. Følgelig er sagsøgerens indplacering i lønklasse blevet endelig efter udløbet af klagefristen, dvs. den 31. august 1995, idet sagsøgeren anerkendte modtagelsen af ansættelsesmyndighedens afgørelse den 31. maj 1995 ...

34 Retten minder om, at som det allerede er fastslået af Fællesskabets retsinstanser, kan en tjenestemand ikke anfægte

21 — Præmis 23-26 i den anfægtede kendelse.

vilkårene for sin oprindelige ansættelse, efter at denne er blevet endelig ...

35 Retten finder, at sagsøgerens ansøgning af 24. juni 1996 [om ændret indplacering] netop anfægter vilkårene for hans oprindelige ansættelse, nærmere bestemt hans indplacering i lønklasse. Det må i den forbindelse understreges, at det fremgår af ordlyden af den nævnte ansøgning, at sagsøgeren var af den opfattelse, at han havde 'tilstrækkelig erfaring og de fornødne kvalifikationer for at kunne kræve en fornyet bedømmelse af [hans] faktiske indplacering' ... Vedtægtens artikel 31, stk. 2, vedrører imidlertid indplaceringen i lønklasse i forbindelse med den oprindelige ansættelse. Selv om ansøgningen, således som sagsøgeren hævder, skal fortolkes således, at han hermed alene tilsigtede en ændring af hans nuværende indplacering og ikke af hans indplacering på ansættelsestidspunktet, står det ikke desto mindre fast, at denne ansøgning, der støttedes på vedtægtens artikel 31, stk. 2, nødvendigvis anfægtede vilkårene for hans oprindelige ansættelse.

36 Selv om ansøgningen af 24. juni 1996 [om ændret indplacering] skal fortolkes snævert, således som sagsøgeren mener ... dvs. udelukkende som en anmodning om en bedømmelse af hans kvalifikationer med henblik på en eventuel anvendelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, står det dog fast, at denne ansøgning indirekte anfægter ansættelsesmyndighedens afgørelse af 18. januar 1995, som er blevet endelig.

37 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at selv om enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende, indebærer dette imidlertid ikke, at tjenestemanden ikke skal overholde de i artikel 90 og 91 fastsatte frister for indgivelse af en klage og for søgsmål, således at det ved at forelægge en ansøgning skulle være muligt indirekte at anfægte en tidligere afgørelse, som ikke er blevet anfægtet rettidigt. Kun en væsentlig ny omstændighed kan begrunde, at der forelægges en ansøgning, hvis formål er at få ændret en sådan afgørelse ...

38 På dette trin i argumentationen skal der følgelig tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren har godtgjort, at der foreligger en ny væsentlig faktisk omstændighed, som begrunder, at der kan indgives en ansøgning om ændret indplacering efter udløbet af klagefristen.

39 For så vidt angår beslutningen af 7. februar 1996 om ændring af den generelle beslutning af 1. september 1983 finder Retten, at beslutningen

efter selve sin art og retlige rækkevidde ikke kan udgøre en ny omstændighed. Denne beslutning havde hverken til formål eller til følge at anfægte administrative afgørelser, der var blevet endelige, før den trådte i kraft ...

40 Det skal i den forbindelse bemærkes, at fastsættelsen af ikrafttrædelsestidspunktet for beslutningen af 7. februar 1996 til den 5. oktober 1995 (datoen for Alexopoulou-dommen) betyder, at den kun finder anvendelse på tjenestemænd ansat efter den 5. oktober 1995. Som allerede anført (jf. ovenfor, præmis 34) finder vedtægtens artikel 31, stk. 2, anvendelse på indplaceringen i lønklasse i forbindelse med den oprindelige ansættelse.«

18. Retten forkastede ligeledes sagsøgerens anbringender om manglende anvendelse af bistandsprincippet [22] og om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet [23].

19. Retten afviste følgelig sagsøgerens søgsmål.

22 — Præmis 46, 47 og 48 i den anfægtede kendelse.

23 — Præmis 41-45 i den anfægtede kendelse.

IV — Appellen

20. Under nærværende appel har Gevaert for Domstolen nedlagt om, at den anfægtede kendelse ophæves, og at Domstolen påkender sagen. Han påstår således annullation af Kommissionens afgørelse af 26. august 1996 om afslag på hans ansøgning om ændret indplacering i lønklasse og påstår den sagsøgte institution tilpligtet at betale sagens omkostninger for begge instanser.

21. Kommissionen har påstået appellen forkastet og appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger for Domstolen.

22. Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender:

— urigtig retlig kvalificering af hans ansøgning om ændret indplacering

— urigtig retlig kvalificering af beslutningen af 7. februar 1996, tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3

— den anfægtede kendelse er mangelfuldt begrundet.

23. Jeg skal efter tur behandle disse tre anbringender i den orden, de er fremført.

Det første anbringende om urigtig retlig kvalifikation af appellantens ansøgning om ændret indplacering

24. Appellanten gør gældende, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, for så vidt som den fastslog [24], at hans ansøgning af 24. juni 1996 om ændret indplacering anfægtede vilkårene for hans oprindelige ansættelse.

Han bemærker, at den omtvistede ansøgning ikke anfægtede hans oprindelige indplacering. Den havde tværtimod til formål at opnå en bedømmelse af hans kvalifikationer med henblik på en ændring af hans *nuværende indplacering* med virkning fra den 5. oktober 1995.

Denne fejlagtige retlige kvalifikation har ifølge appellanten haft direkte virkninger, for så vidt som den gav Retten anledning til at rejse spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en ny væsentlig faktisk omstændighed, der kunne begrunde en forlængelse af fristen for klage over ansættelsesmyndighedens afgørelse om sagsøgerens oprindelige indplacering. I stedet for denne undersøgelse burde Retten have undersøgt, om der efter den nævnte beslutning om indplacering var indtruffet en væsentlig ændring af omstændighederne. Det fremgår således af Domstolens praksis [25], at appellanten under henvisning til sådanne ændrede omstændigheder kunne indgive en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, med henblik på at opnå en fornyet bedømmelse af hans tjenstlige stilling.

25. Jeg skal minde om, at ifølge artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er appel begrænset til retsspørgsmål. I øvrigt bestemmer artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal angive de retlige anbringender og argumenter, der anføres til støtte for de påstande, som appellanten nedlægger for Domstolen. Domstolen har i en fast praksis antaget, at:

»Det følger af disse bestemmelser, at appellanten i appelskriftet nøje skal angive,

24 — Præmis 35 og 36 i den anfægtede kendelse.

25 — Sagsøgeren nævner forsalg til afgørelse fra generaladvokat Reischl i forbindelse med dom af 6.10.1982, sag 9/81, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3301, forslag til afgørelse fra generaladvokat Trabucchi i forbindelse med dom af 21.2.1974, forenede sager 15/73-33/73, 52/73, 53/73, 57/73-109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 og 135/73, 136/73 og 137/73, Kortner m.fl. mod Rådet, Kommissionen og Parlamentet, Sml. s. 177, dom af 12.7.1973, sag 28/72, Tontodonati mod Kommissionen, Sml. s. 779, præmis 1-5, af 15.5.1985, sag 127/84, Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437, præmis 10, 11 og 12, og dommen i sagen Williams mod Revisionsretten, præmis 12-15.

hvilke forhold der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der *særlig støtter* denne påstand« [26].

Således har Domstolen fast afvist at behandle »et appelskrift [eller anbringender], der begrænser sig til en gentagelse eller ... en helt ordret gengivelse af de anbringender og argumenter, der allerede har været forelagt Retten, herunder dem, som byggede på forhold, Retten udtrykkeligt forkastede« [27]. Domstolen antager, at »en sådan appel ... i realiteten kun [har] til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen falder uden for [Domstolens] kompetence ...« [28].

Domstolen anser det navnlig for åbenbart, at en appel skal afvises, når »sagsøgeren ... blot [har] *gentaget sin kritik af de argumenter, som Kommissionen fremførte for Retten,* og som denne ikke anså for relevante« [29].

26. I nærværende sag gentager appellanten imidlertid netop blot de argumenter, som han fremførte for Retten som svar på Kommissionens påstand om afvisning.

I de bemærkninger, han indgav vedrørende denne afvisningspåstand, havde appellanten nemlig sammenfattet Kommissionens opfattelse på følgende måde:

»Kommissionen hævder, at sagsøgeren med sin ansøgning om ændret indplacering, såvel som med det søgsmål, denne har givet anledning til, søger at anfægte sin oprindelige indplacering, der blev fastlagt mere end tre måneder tidligere. Heraf udleder den, at denne klage er indgivet for sent, eftersom der ikke foreligger en ny faktisk omstændighed, der kan begrunde en forlængelse af vedtægtens klagefrist, der i mellemtiden er udløbet« [30].

Under henvisning til en retspraksis, der er den samme som den, han anfører til støtte

26 — Kendelse af 26.4.1993, sag C-244/92 P, Kupka-Floridi mod ØSU, Sml. I, s. 2041, præmis 9, min fremhævelse. Jf. tillige kendelse af 26.9.1996, sag C-26/94 P, × mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 12, af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 37, dom af 24.10.1996, sag C-73/95 P, Viho mod Kommissionen, Sml. I, s. 5457, præmis 25, af 7.5.1998, sag C-401/96 P, Somaco mod Kommissionen, Sml. I, s. 2587, præmis 49, af 28.5.1998, C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 23, af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 113, og kendelse af 20.1.2000, sag C-171/99 P, Clauni m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 15.

27 — Kendelsen i sagen Kupka-Floridi mod ØSU, præmis 10. Jf. ud over de i den foregående fodnote nævnte domme og kendelser, kendelse af 17.10.1995, sag C-62/94 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177, præmis 17, af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 30, af 11.7.1996, sag C-148/96 P(R), Goldstein mod Kommissionen, Sml. I, s. 3883, præmis 24, af 24.12.1996, sag C-49/96 P, Progoulis mod Kommissionen, Sml. I, s. 6803, præmis 25, og af 27.1.2000, sag C-341/98 P, Proderec mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 31.

28 — Kendelsen i sagen Proderec mod Kommissionen, præmis 31.

29 — Kendelse af 14.3.1996, sag C-31/95 P, Del Plato mod Kommissionen, Sml. I, s. 1443, præmis 22, min fremhævelse.

30 — Punkt 16 i Gevaert's bemærkninger til afvisningspåstanden i sag T-160/97.

for det nu fremsatte anbringende, havde sagsøgeren besvaret denne opfattelse på følgende måde:

»Ansøgningen om ændret indplacering anfægter ikke afgørelsen om sagsøgerens oprindelige indplacering. Dens formål er alene at anmode om en undersøgelse af hans kvalifikationer med henblik på en eventuel ændring af hans nuværende indplacering (jf. i samme retning dom af 6.10.1982, Williams mod Revisionsretten ... præmis 13, og dom af 6.3.1996, sag T-93/94, Becker mod Revisionsretten, Sml. Pers. II, s. 301, præmis 6 og 10, hvor formalitetsspørgsmålet end ikke blev rejst, hverken af sagsøgte eller ex officio af Retten).

Det skal derfor ikke undersøges, hvorvidt der foreligger en ny omstændighed, der kan begrunde en forlængelse af fristen for klage over den oprindelige indplaceringsafgørelse. Det skal udelukkende undersøges, om den omstændighed, at der er blevet indført nye indplaceringskriterier, kan siges at indeholde et klagepunkt mod sagsøgeren, og hvad der ligger i afslaget på hans ansøgning (jf. præmis 13 i den ovennævnte Williams-dom)« [31].

27. I det omfang det første anbringende blot gentager de argumenter, der blev fremført for Retten, må det åbenbart afvises.

31 — Punkt 17 i Gevaert's bemærkninger.

Det andet anbringende om urigtig retlig kvalificering af beslutningen af 7. februar 1996, tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3

28. Med det andet anbringende gør appellanten gældende, at Retten foretog en urigtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder, idet den fastslog [32], at beslutningen af 7. februar 1996 ikke udgjorde en ny væsentlig faktisk omstændighed, der begrundede en forlængelse af klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91. I øvrigt kritiserer appellanten Retten for at have tilsidesat ligebehandlingsprincippet og vedtægtens artikel 5, stk. 3.

29. Det bemærkes, at på de fem sider i appelskriftet, hvor det andet anbringende behandles, har appellanten begrænset sig til *ordret at kopiere* de argumenter, som han havde fremført for Retten [33].

Af de grunde, der er anført i punkt 25 i nærværende forslag til afgørelse, foreslår

32 — I præmis 39-45 i den anfægtede kendelse.

33 — På grundlag af en undersøgelse af de relevante processkrifter kan det således fastslås, at der er fuldstændig overensstemmelse mellem:
- punkt 32, 33 og 34 i appelskriftet og punkt 18, 19 og 20 (første afsnit) i de af sagsøgeren indgivne bemærkninger vedrørende afvisningspåstanden i sag T-160/97
- punkt 36 i appelskriftet og punkt 21 i de ovennævnte bemærkninger
- punkt 36 (andet afsnit) til punkt 42 i appelskriftet og punkt 22-25 i de nævnte bemærkninger
- punkt 43 i appelskriftet og punkt 26 (andet afsnit) i de nævnte bemærkninger
- punkt 45 i appelskriftet og punkt 27 i de nævnte bemærkninger, og
- punkt 47-52 i appelskriftet og punkt 28 i de nævnte bemærkninger.

jeg følgelig Domstolen at fastslå, at dette andet anbringende åbenbart må afvises.

Det tredje anbringende om, at den anfægtede kendelse er mangelfuldt begrundet

30. Med det tredje anbringende gør appellanten gældende, at begrundelsen for den anfægtede kendelse er behæftet med en modsigelse.

I kendelsens præmis 39 fastslog Retten således, at »... beslutningen af 7. februar 1996 ikke kan udgøre en ny omstændighed [da den] hverken havde til formål eller til følge at anfægte de administrative afgørelser, der var blevet endelige, før den trådte i kraft«. Appellanten anfører, at der ved »endelige afgørelser« må forstås de afgørelser om indplacering i lønklasse, som ikke er blevet anfægtet inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

I den anfægtede kendelses præmis 40 har Retten derimod anført »... at fastsættelsen af ikrafttrædelsestidspunktet for beslutningen af 7. februar 1996 til den 5. oktober 1995 (datoen for Alexopoulou-dommen) betyder, at den kun finder anvendelse på tjenestemænd ansat efter den 5. oktober 1995«. Appellanten har anført, at på tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen af 7. februar 1996 var også beslutningerne om den lønklassemæssige indplacering af de tjenestemænd, der var ansat den 5. oktober 1995, blevet endelige, da der er mere end tre måneder mellem disse to datoer.

Appellanten kritiserer således Retten for,

a) at den — ved at afvise hans søgsmål — har frataget ham muligheden for at anfægte afgørelsen om hans indplacering i lønklasse med den begrundelse, at den var blevet endelig, samtidig med

b) at den ved at fastslå, at beslutningen af 7. februar 1996 fandt anvendelse på tjenestemænd, der blev ansat efter den 5. oktober 1995, indrømmede, at de sidstnævnte kunne anfægte afgørelserne om deres indplacering i lønklasse, selv om de nævnte afgørelser også var blevet endelige.

31. Det bemærkes, at appellanten i forbindelse med det første anbringende intet har fremført, som gør det muligt at antage, at Retten havde begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at hans ansøgning om ændret indplacering anfægtede vilkårene for hans oprindelige ansættelse. Appellanten har heller ikke til støtte for det andet anbringende fremført noget argument, der kan afkræfte Rettens argumentation, hvorefter beslutningen af 7. februar 1996 ikke udgjorde en ny væsentlig faktisk omstændighed, der begrundede en forlængelse af de

i vedtægten fastsatte frister for at anfægte den nævnte indplacering ved klage eller søgsmål. På dette sted i min argumentation må jeg derfor fastslå, at der ikke forelå en ny omstændighed, der gjorde det muligt for sagsøgeren at anfægte ansættelsesmyndighedens afgørelse af 18. januar 1995 om hans oprindelige indplacering.

Domstolen har herved for nylig fastslået:

»Det følger af fast retspraksis, at *kun væsentlige, nye omstændigheder* kan begrunde, at der indgives en ansøgning med det formål at udvirke en fornyet behandling af en afgørelse efter de frister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91« [34].

Heraf følger, at selv om Retten måtte have modsagt sig selv med bemærkningen om, at beslutningen af 7. februar 1996 fandt anvendelse på tjenestemænd ansat efter den 5. oktober 1995, ville en ophævelse af den anfægtede kendelse på dette punkt ikke give appellanten grundlag for at fremsætte sin ansøgning om ændret indplacering i lønklasse. Eftersom han ikke har fremlagt bevis for, at der foreligger en retlig fejl vedrørende det eneste forhold, der kunne gøre det muligt for ham efter udløbet af fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2, at indgive en ansøgning om en fornyet bedømmelse af den endelige afgørelse om hans indplacering i lønklasse, kan appellanten intet opnå ved en ophævelse af den anfægtede kendelse på det punkt, der kritiseres i forbindelse med det her omhandlede anbringende.

32. Jeg anser under disse omstændigheder det tredje appelanbringende for irrelevant. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det som sådan [35].

Sagens omkostninger

33. I henhold til artikel 69, stk. 2, og artikel 118 i Domstolens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i sager anlagt af tjenestemænd. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel, der af en tjenestemand eller en anden ansat ved en institution iværksættes mod denne. Appellanten har tabt appelsagen, og han bør derfor tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

34 — Kendelse af 18.11.1999, sag C-431/98 P, Progoulis mod Kommissionen, Sml. I, s. 8319, præmis 36, min fremhævelse.

35 — Jf. f.eks. dom af 18.3.1993, sag C-35/92 P, Parlamentet mod Frederiksen, Sml. I, s. 991, præmis 31.

Forslag til afgørelse

34. På grundlag af det foran anførte foreslår jeg derfor Domstolen at

1) forkaste appellen

2) pålægge appellanten at betale appelsagens omkostninger.